

úplné adresy o den později, než by byla došla poštou, kdyby byla správně adresována. Nečítají-li se dny dopravy poštou (§ 89 zák. o org. soud.), jest na věc pohlížeti tak jako by rekurs byl došel k prvnímu soudu dne 30. listopadu 1930, na místě dne 29. listopadu 1930, kdy byl poslední den rekursní lhůty. Došel tedy rekurs opožděně.

Čís. 11006.

Nejde o zahájenou rozepři (§ 232 c. ř. s.), byl-li v řízení o žalobě dříve podané zrušen rozsudek prvního soudu i s předchozím řízením počínajíc doručením žaloby a žaloba nebyla dosud žalovanému znovu doručena.

(Rozh. ze dne 19. září 1931, R I 571/31.)

Proti žalobě zadané na okresním soudě ve V. (číslo spisů C 274/30) namítl žalovaný, že o téže věci byl zahájen spor u okresního soudu v S. pod čís. C 120/29. Soud první stolice vyhověl námitce zahájené rozepře a odmítl žalobu. Rekursní soud zamítl námitku zahájené rozepře. Důvody: Stížnost jest odůvodněna. Podle ustanovení § 232 c. ř. s. nastane právní zahájení rozepře (zahájení sporu) teprve doručením žaloby žalovanému; zahájení sporu má v zápětí, že, pokud zahájení trvá, nesmí býti o témže nároku ani u téhož ani u jiného soudu právní rozepře provedena. Podání žaloby o sobě nezakládá ještě právní zahájení rozepře. Ze spisů okresního soudu v S. C 120/29 a ze spisů okresního soudu ve V. C 274/30 jest zřejmo, že nejde o týž nárok, než není důvodu, by se nesmělo jednati o vzneseném nároku u okresního soudu ve V., neboť ve sporu u okresního soudu v S. vedeném pod čís. C 120/29 byl usnesením okresního soudu v T. jako soudu odvolacího ze dne 4. února 1930 zrušen nejen rozsudek prvního soudu, nýbrž i celé řízení jemu předcházející počínajíc doručením žaloby; usnesení to nabylo právní moci, žaloba není ještě dodnes žalovanému doručena a není proto rozepře u okresního soudu v S. o žalobě podané pod čís. C 120/29 právně zahájena a nevadí tudíž tento spor tomu, by se ve sporu u okresního soudu ve V. právně zahájeném pro týž nárok pod čís. C 274/30 nemohlo jednati a jest tudíž námitka zahájeného sporu neodůvodněna a napadené usnesení, které jí vyhovělo a z důvodu toho žalobu odmítlo, odporuje zákonu a právem proto žalobce vytýká mu v rekursu nesprávné právní posouzení věci.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávněnost, neboť napadené usnesení rekursního soudu odpovídá i stavu věci i zákonu a vývody dovolacího rekursu nebyly vyvráceny správné jeho důvody, na něž se poukazuje. Nevadí, že žalovaný mezitím nabyl zletilosti, ano doručení žaloby

bylo soudem odvolacím zrušeno a žaloba žalovanému, nyní zletilému, znovu doručena nebyla a proto spor, o který jde u okresního soudu v S., zahájen není. Nebylo proto dovolacímu rekursu vyhověno.

Čís. 11007.

Vymáhající věřitel, jemuž byl nárok na zřízení věna přikázán k vybrání, jest oprávněn uplatňovati tento nárok v nesporném řízení.

Nespornému soudci nelze tu rozhodovati o tom, zda nárok na zřízení věna jest zabavitelným čili nic. O tom by mohl rozhodovati jen exekuční soud.

Vzniká nárok na zřízení věna již sňatkem, či teprve žádostí o zřízení věna?

(Rozh. ze dne 19. září 1931, R I 589/31.)

K vydobytí peněžité pohledávky za Terezii M-ovou byla povolena vymáhajícímu věřiteli exekuce zabavením a přikázáním nároku příslušejícího dlužnici proti jejímu otci Josefu M-ovi na zřízení věna. Vymáhající věřitel navrhl pak na soudě, by bylo poddlužníku Josefu M-ovi uloženo zřídit Terezii M-ové věno v přiměřené výši. Soud první stolice sprostil Josefa M-a z povinnosti zřídit Terezii M-ové věno. Rekursní soud zrušil napadené usnesení a poukázal vymáhajícího věřitele na pořad práva.

Nejvyšší soud zrušil usnesení rekursního soudu a uložil mu, by vyřídil rekurs věcně.

Důvody:

Věc se má takto: I. Věc před okresním soudem v A. jako soudem exekučním. Na základě rozsudku tohoto soudu ze dne 22. září 1930 byla firmě O. pro pohledávku 530 Kč povolena usnesením téhož soudu ze dne 23. února 1931 proti dlužnici Terezii M-ové exekuce zabavením a přikázáním k vybrání nároku příslušejícího dlužnici proti jejímu otci Josefu M-ovi na zřízení věna. II. Věc před okresním soudem v T. jako soudem nesporného řízení. Věřitelka firma O. podala u tohoto soudu návrh, by bylo uloženo poddlužníku Josefu M-ovi zřídit dlužnici, dceři Terezii M-ové, věno v přiměřené výši. Okresní soud po šetření sprostil poddlužníka Josefa M-a z povinnosti zřídit věno, protože prý není s to, by věno zřídil a protože se na to odvolává. To jest tedy vyřízením z důvodu věcného (1221 obč. zák.). Rekursu vymáhající věřitelky firmy O., podanému rovněž z důvodů věcných, nevyhověl krajský soud jako soud rekursní, zároveň však zrušil usnesení prvního soudu a odkázal věřitelku firmu O. na pořad práva, ježto prý podle § 308 ex. ř. musí se každý zabavený nárok vymáhati na poddlužníku žalobou. Věřitelka firma O. žádá dovolacím rekurssem, by rozhodnutí rekursního soudu bylo zrušeno a mu nařízeno, by rozhodl ve věci samé (tedy v řízení nesporném) o návrhu na zřízení věna. Jde tedy